

ծունէութեան լայն ասպարէղ կայ: Զարմանում էնք
թէ ինչպէս նա ուղարկված գոլով Մօսկվա, ըս-
կել է յանկարծ Ա. Պետերբուրգ, որ նա միան-
գամայն դատապարտված պիտի լինի անգործու-
թեան: Պ. Էքմալեանցը մեղ մեծապէս կը պար-
տաւորէր, եթէ բարեհաճէր մի երկտող նամակով
(Մշակի) էջերում բացատրել Մօսկվայից դէպի
Պետերբուրգ իր տեղափոխվելու պատճառը: Կը-
քելով նամակս չեմ կարող առանց զմալլութեան
յիշել այստեղ պ. Մօյինեանցի ձայնը. դա մի
հրաշալի և հզօր տէնօր է, որի համար մեր եկե-
ղեցին չափազանց նեղ ու փոքր է: Եթէ պ. Մօյի-
նեանցը իրան ի բնէ չնորհած ձիրը անդադար
կը մշակէ մայրաքաղաքիս կօնսերվատօրիայում,
տեսական և գործնական կերպով ուսումնասիրե-
լով երաժշտութիւնն ու երգեցողութիւնը, մօտ ա-
պագայում նա կը կարողանայ թատրօնն ել մտնել,
վասն զի թատրօնները առհասարակ տէնօրների
մեծ պակասութիւն ունեն:

Խ. Ենգիբարեան

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Թիֆլիսի քաղաքային դումայի մէջ պատահած
հրգեհից յետոյ, պէտք էր կարծել որ մեր քաղա-
քային գործիրի գեկավարները աւելի եռանդով կը
սկսեն աշխատել, խանգարված քաղաքային դոր-
ծերը կարգի բերելու համար. բայց հակառակն
էնք տեսնում: Քաղաքազինի պաշտօնակատար
պ. Յ. Թամամշէկի այս օրերս արտասահման է
գնում, ուղրավայի անդամ Խօսրօնի քանի մի որ
է չէ լինում վարչութեան մէջ,—առում են տկար
է, —քաղաքազինի Մատինով գեռ. չէ վերադար-
ձել Մօսկվայից և առում են միայն օգոստոսին
կը վերադառնայ: Մնում է միայն վարչութեան
անդամ պ. Պօղով, որ մենակ բոլոր բացակաների
պաշտօններ պէտք է կատարի: Երեսակայեցէր, ու-
րիմն, ընթերցող, թէ ինչպէս կերթան քաղաքա-
յին գործերը:

Մեղ գրում են ՄՕԶԴՈԿԻՑ հետեւալը: «Մայիսի
25-ին, երեկոյեան 5 ժամին Աստրախանի թեմա-
կան տեսուչ, Խորէն վարդապետ Ստեփանէ, հա-
սաւ Մօղով: Նրա այստեղից զնալու ժամանակ
քաղաքի նշանաւոր անձնաւորութիւններին մնաք
բարեւ ասելուց յետոյ հայր-սուրբը խոստացաւ
կարծ ժամանակից յետոյ գարձեալ վերադառնալ
Մօղով, քանի որ, հայր-սուրբի ասելով, մեր
քաղաքը նրան առանձնապէս դրաւեց թէ իր ար-
տաքին տեսքով և թէ իր բնակիչների սիրով դէ-
պի ուսման գործը: Հայր Ստեփանէն այն կար-
ծիքի է որ Մօղովի համար առանձին ոչինչ չէ
կարելի անել, քանի որ մեր քաղաքի ուսումնա-
րանները այնպէս բարեկարգված են, որ գրեթէ
մի թերութիւնն ել չը կարողացաւ նկատել նրանց
կազմակերպութեան մէջ: Այն ինչ իր թեմի ու-
րիշ մի քանի քաղաքների դպրոցները շատ ան-
կարգ գրութեան մէջ են և նա ստիպված է ան-
սելի ջանքեր անել յիշեալ դպրոցները բարե-
կարգելու համար»:

«Ամեն բան կարգադրված է այնպէս, որպէս
դու ցանկանում էիր, թողը ամեն տեղ սրբված է
կարասիքը թափառած է և զրադարձն կարգի է
բերված: Այդ ժամանակ մարդկային կմախքը պա-
տահամար զրեցին այն սենեակում, որտեղ թիւ
լիարդն է զանվում. երեխանները, տեսնելով նրան
աղաղակեցին և չէին կամենում ինձ հետ միասին
անցնել այդ սենեակի միջով: — Դա ման է, —
սեց Սաշան: — Դա մահ չէ, — պատասխանեցի ես,
բայց մեռած մարդ է. մեղանից խրագանչւրը
նոյնպիսի սոկորներ ունի, որպէս զուք, որպէ-
ս և ձեր հայրը, ինչ վախենալու բան կայ այր
տեղ: Մի և նոյն ժամանակ ևս բացատրեցի նրան
մարդու զարմանալի կազմուածքը, մի անդամ
միւս անդամից յետոյ, և վերջապէս, հրամայեց
զնել այդ կմախքը նրանց ննջարանում: Նրան-

«**Гражданинъ** հրատարակութեան մէջ, որի սբագիրը իշխան Մէջլէրսկին է, կարգում են ետևեալ դատողութիւնները ռուսաց կուրի վորդի արժուածական արտասահմանում ընկնելու այլ ամսութեան մէջ և լրագիրների միջոցով։ Հետ հոգարձուածները ոչ մի հաշիւ չը տուին ոչ գուրու իշխանութեանը և ոչ հասարակութեանը։ Ենք ստիպված ենք այժմ, իբրև ծմբարտութիւն ուղարկել այն ամեն յօդուածները, որոնք նրանց ամին զրադարձները, որինք նրանց ամին զրադարձնեամբ հրագարակ հանէին, ոկ եթէ լուս ու մունջ յնտ քաշվեցան, արդեօք սբագրացան այն կարծիքները, որ նրանց մասին մենքն ունեին։»

—

«**Гражданинъ** հրատարակութեան մէջ, որի սբագիրը իշխան Մէջլէրսկին է, կարգում են ետևեալ դատողութիւնները ռուսաց կուրի վորդի արժուածական արտասահմանում ընկնելու այլ ամսութեան մէջ և լրագիրների մաքուր են գանում իրանց ժամանակի հաշւապահութիւնը, այտք է որ հինգ արդայ հաշիւը քաջութեամբ հրագարակ հանէին, ոկ եթէ լուս ու մունջ յնտ քաշվեցան, արդեօք սբագրացան այն կարծիքները, որ նրանց մասին մենքն ունեին։»

—

«**Гражданинъ** կողմից պատասխանը արանցված է ունչացնելուն։ Ումնք ասում են որ զարդարական բօրսաների խարդախութիւններն են ու ճշմարիտ, ինչպէս հասկանաս մեր կուրութեան պատում է այսպէս։ Եթէ սա ասում է երեսում է որ հաւատ չեն ընծայում մեր գիտական առաջնորդութեանը։ Խոր եթէ խօսողը Փիլիպ անսիստ է, նա խորամիտ կերպով ասում է Ահա Եւրօպայի կողմից պատասխանը արանցված ունչացնելուն։» Ումնք ասում են որ զարդարական բօրսաների խարդախութիւններն են ու ճշմարիտ, ինչպէս հասկանաս մեր կուրութեան պատում է այսպէս։ «Եթէ սա պ. քունզէի տեղինանների մինիստր լինէի, ևս չէի համարձակ ինձ միակ խելօք մարդ համարել ամբողջ Ռուսաստանում և անպատճառ ինձ ու ինձ կասել կան Ռուսաստանում մարզիկ, որոնք ինձանի պակաս խելօք չեն և քաղաքասնեսեական գործուում համուտ են, արի, ևս նրանց հետ խորհուրդ կը տեսնեմ։ Ես հաւատացած եմ որ այդ յայլ ուութիւնն արդէն, որ ևս մենակ ընդունակ չեմ ամեն գիտնական և ոչ-գիտնական բացարութիւնները վճռեալ արդէն ազգեցութիւն կունենար կուրսի բարձրացնելու վրա։»

—

Յունիսի 21-ին երեկոյեան հրուե յայտնվեցա թիֆլիսի Զուղուբէթ ամսուանված թաղի մատուցած մի տանը։ Դա մասնաւոր տան էր, բուրեմ քեզում գուրեմ հասկացայ նոյնպէս, որպէս կարելի է աւելացած լինի որոնում ոչ այլարանութիւններում ոչ ծածկված միաք, թողնելով այդ գերմանական մելխորաբաններին, որոնք միմեանցից են քաղցր գիտնական և ոչ-գիտնական բացարութիւնները և այնտեղ են հասել, որ ոչ միայն ֆառուս բայց Համելտը, Գանտէի և Գօն-Լիխօսի գրուածները համարեա անտանելի են դարձել։ Ես իմ գիտական սրտին հարցնում եմ և Նրա մէջ որոնում եմ ասածի միտքը։ Գրա նման մի բան քեզ ապահել է արդեօք։ Քեզ ու քեզ երբ և իցէ մասէ, ուստի և ուստի ես առողօք։ Ես այն համ

Կատարելապէս այրվեցաւ: Հըղութ շատ սաս
ոիկ էր և բոցը շատ հեռուից էր երեսում:

Այս օրեւոս մի ոռւս իւնկէր ատրճանա
սրձակեց մի ոռւս օրիորդի վրա, երեխ դիտաւո
ութիւն ունելով նրան սպանել, բայց վիրաւորե
լիայն օրիորդի ոտքը, որից յետոյ ինձկէրը ան
միջապէս անձնասպանութիւն գործեց, բէզօլլի
ոի միւս գնտակը իր կուրծին արձակելով:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԱՐՏԱՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

—«Новое Время» լրագրի մէջ կարդում է
հետեւալ առաջնորդող յօդուածը: «Մօտ օրե
կօնդոնի զաղթական հայերից մի պատվամա
լութիւն ներկայացաւ լորդ Դիւֆըրինին, չորհ
կալութեան ուղերձ մատուցանելու այն բար
խօսութեան համար, որ նա կատարեց սո
վանի առաջ նրանց երկրի օգտին և ո
հետեւանքն էր այն յանձնաժողովի կազմութիւն
որ պիտի զբաղվի Հայաստանի բարենորոգմ
խնդրով: Սակայն անզդիմական դեսպանը գրակ
խոսութեան մերով չը կարողացաւ յուսադրել պա
զամաւորութիւնը, թէ իր ջանքերը սուլթան
համոզելու համար բարենորոգութեանց անյետ
ձգութեան մասին՝ յաջողութեամբ կը պատկա
և առաջարկեց հայերին նախ և առաջ համբեր
թիւն ունենալ, —ըուրավովին աւելորդ մի առաջա
կութիւն, քանի որ հայերը շատ ժամանակ
ունեցել իւրացնելու այս առաքինութիւնը թիւր
րի հնդարիւրամեայ լծի ատկ: Բայց ամեն հա
բերութիւն ունի իր սահմանը և եթէ հայերը իրա
յոյսերը շուտով գործադրված չը տեսնեն
կամ այն կերպով, այսինքն արեւտեան Եւրոպ
օժանդակութեամբ, կամ թիւրքաց կառավար
թեան ինքնայօժար նախաձեռնութեամբ, ա
նրանց ուրիշ միջոց չի մնայ, եթէ ոչ զիմել
պետութեան օգնութեանը, որի իշխանութեան
տակ նրանց հայրենակիցները վազուց արգին օ
գում են օրէնքների հոգանառութեամբ և ազա
օրէն կատարում են իրանց կրօնական պահա
ները, մի հանգամանք, որի հնարաւորութիւն
նոյն իսկ լորդ Դիւֆըրինը չէ մերժում և որի
նա իր մերջին տեսակցութեան ժամանակ զա
րել է սուլթանի ուշադրութիւնը: Հայոց խնդ
րակուց է արդին դարձրել է իր վրա Եւրոպ
ուշադրութիւնը: Մենք չը պիտի խօսնեք այն
զին չափազանց բացայաց պարտականութեա
մասին, որ յանձն է առել Դուռը Սան-Ստէ
նոյի և Ֆերլինի դաշնապիհների, մասամբ էլ Ս
լլայլ հետ կիարոտեան պայմանագրի գորութեա
գեռ և 1881 թւի վերջերում ռուսաց գեսա
շովիլով և լորդ Դիւֆըրին միասին մշակե
բարենորոգման մի նախազիծ, որ բոլոր տէ
թիւնների ներկայացուցիչներից հաւանութիւն
տառ և ներկայացրին Բ. Դրան բարենասութիւն
գուռը թէեւ խոստացաւ ուշադրութեան ա
այս նախազիծը, բայց իր սովորութեան համեմ

այդ սարսափելի միտքը, բայց անհանգիստ ք
յետոյ ել երբ վեր ևս կենում, այնու ամենա
դեռ ելի անբացատրելի յոգնութիւն և յոգի
ևս զգում: Այդ միտքը, որին այնակէս ի զուր
խասում ենք արտաքսել յարակէզ (ՎԱՄՊ
է, կամ այն գեղեցիկ կինն է, որը ծծում է
արիւնը, կամ երկիրէն է, որ մարդս զգում է
փախչէլի ոչնչանալու առաջ: Տուրքինէլի «Ցն
նկրի» մէջ կայ մի տեսակ հանրամարդկային
որովհետեւ մեզանից որին ժամանակ առժամա
չին սարսում տանջող կասկածներ իր մաս
իր կոչման մասին: Այդ գիրքը սաստիկ յո
ինձ, և ես երենակայեցի, որ սպիտակ թեր առ
նրանք տարան ինձ զէպի եթէր. ես ինձ
թեթե, շատ ազատ եի զգում. ես մտածո
քո մասին, և իմ հայացքը թափառում էր ա
նկոն մէջ և որոնում էր քեզ, բայց այդ իդու

կապերտի տակ գրաց սրաս: Էսայ գործորդ դրութիւնը Հայաստանում այդ միջացին աւելի փառթարանում էր. թիւրք պաշտօնեաների հաւատահարութիւնները շարունակվում էին առաջվան պէս և ոչ միայն քրիստոնեաների, այլ նոյն խոկ մուսուլմանների կեանքը և սեփականութիւննը մշտական վտանգների էին ենթարկվում: Եւ որովհետեւ զործերի այս անկարգ դրութեան վախճանը չէ սպասովում, ապա ամենագործնական միջոցը, որ կարող էր վերջ դնել Թիւրքիայի հետեղած բանակցութիւններին, շատ հաւանական է որ պիտի համարի Գլաւտսունի այն առաջարկութիւնը, որ նա արեց համայնքների ժողովի վերջն նիստերից մինում, այն է. դարձնել Հայաստանը կէս-ինքնավարական երկիր, մշտական նախանդապետի կառավարութեան տակ, որ ազով պիտի անպատճառ հայ լինի և պաշտօնանկ կարող է լինել միմիայն պետութիւնների ընդհանուր համաձայնութեամբ. մի խօսքով կազմել մի վասարական, աւատական նահանգ, Արևելեան-Շումելիայի պէս:

—Փարփից յունիսի 3-ից հազորդում են «Ազգագաներ» շարաթաթերթիւն հետեւեալը: «Հայկական ինսպիրը, կամ տաճկահպատակ հայոց դաշը, Բերլինի գայնապրութեան 61-որդ յօդուածի գործադրութիւնը, մի խօսքով թիւրքաց Հայաստանի վարչական վերանորոգութեան զործը աւելի քան թէ գրադեյնում է եւրօպական լրագրութիւններին: Անզիական, Գրանստանական, գերմանական, իտալիական թերթերը գրեթէ ամեն օր մի նորութիւն նաղորդում կամ ամբողջ յօդուածներ նուիրում այդ հարցին: Անշուշտ դակը այս մասին տեղիկութիւն ունէք: Կը ուրօպա բնակիվող հայերն էլ անդրդի կամ աւելի լաւ է ասել, անտարբեր չեն մնում Անցեալ շաբաթ փարփառնակ հայերը մի քանի գործունեայ հայերի նախաձեռնութեամբ, մի միտք յացին, ուղերձ ներկայացնելու Զէմս Բրայմին որ ինչպէս զիտէք, մշշտ պաշտապան է հանդիսանում հայկական ինսպիրին Անզիայի համայնքների ժողովում: Ուղերձը ստորագրված մօտ հափեր հայի ձեռքով, դրված է անզիֆերէն լեզուով, մագագլթի վրա: Միւս անգամ աւելի մանրամատ կը խօսեմ այս մասին և կաշխատեմ, եթէ կուպերութերձի բովանդակութիւնն էլ թարգմանարա հազորդել ձեզ: Սսես ի լրումն այս բանի Լոնդոնի հայերի կողմից ել երէկ մի պատզամաւորութիւն է ներկայացել լորդ Գիւ-Փըրլինին, չնորհ կալութիւն յայտնելու թագուհու գեսպանին, այնտէս պատզամաւորներին, որ իր լորդ Չանքերը պիտի զործ դնէ հայերի սպաս բարեկարգութիւնները մնապատճառ իրադրելու:»

—Վարնայից հնուագրում են «Daily News» լուսադրին, որ օսմաննեան մինիստրների գեկուցութեան պատմութիւնը ստացայ, ևս արդէն սկս ցի կարգալ այդ գիրքը և զարմանում եմ այն ուղաշարհի վրա, որ նա բաց է անում իմ առջ Երեք օր առաջ կատերինան յանկարծ հիւանդացաւ. բոլոր նշաններից կարելի էր ենթադրել ունա տիփ հիւանդութիւնը կը ստանայ, կամ տիկ բորբոքումն: Աս խսկոյն և եթ ծառանիք տաք սենեակից փոխադրեցի նրան վերեն, հով նեակը, անկողնում պատկնցրի նրան, բայց բոլոր պատուհանները և խւարաննչւր երկու ժամ մից յետոյ տալիս էի նրան մի քաժակ ջրախառ գալլերովեան թթվութիւն, և այսօք նա սովի վրէ: Գուշակիր, թէ ես ինչ նմ անում, կը սիրութիւնը է համար: Աս նայում եմ փորդի 0 տիպում է քեզ համար: Աս նայում եմ փորդի 0 գայի աչքերին, և ինձ թիւրք է, թէ տիմուն է էր, քեզ: Ի՞նչ արած, եթէ ես այզպէս յիմար լին ու

մանը եկայ, որ այդ գեղեցիկ վեպի մէջ Ցուբ
Նէվ նկարագրում է մեր այժմեան հոգեկան տր
մազբութիւնը, և անկանկած գու այդ բանը հա
կանում ես ոչ պակաս ինձանից: Երբեմն վիշեր
երբ միայնակ պառկած ես և յանկարծ զար
նում ես, մահը կանգնում է մեր առաջ և բո
անզամները դողի մէջ է զցում, ոտների տակ և
յայտանում է հօղը, բարձրանում ես դէպի ո
մանը, ուր չնշառութիւնը դժուարանում է, բ
օրփայ բոլոր պատկերները երեսում են աչքե
առաջ: Միայն առաւօտեան հեռանում թռչու

«Երևակայիր քեզ, երեկ երեկոյնան մօտ վարուկը երկու փորբիկ միներով և կարծես թէ կայացրեց ինձ նրանց. Նրանք ճիշդ կայտառ դաների նման միմնամց հետ խաղում էին մահճակալի մօտ: - Ի՞նչ անեմ ես փայտերի կողեօք սղոցարանն ուղղարկեմ փայտերը, թէ

«5 սեպտեմբերի 1863թի
«Ալբակի Ալեքսանդր»
«Նախընթաց օրվայ երեկոյեամ սաստիլ Ե
երևեցաւ մեծ ամբարանոցի ուղղութեամբ: Զե՞
յելով որ ուշ էր, ես հրամայեցի թամբել իս ձ
և գնացի այստեղ: Լեհացիները կրակ տուին ա
այն ամբարանոցը, որ զանվաւմ է գործառ
կարգում, բայց երբ հասայ ես մինչև կատար

